

Kowloon - květen 1949

„Musí to vypadat jako nehoda. Dokážete to zařídit?“

To byla urážka. Cítil, jak v něm roste hněv. Takovou otázku byste mohli položit nějakému amatérovi, kterého si vyberete na ulici. Měl chuť odpovědět jízlivě: *Ano, myslím, že to svedu. Přál byste si raději nehodu v domě? Mohu zařídit, aby si zlomila vaz pádem ze schodů. Tanečnice v Marseille. Nebo by se mohla opít a utopit ve vaně. Dědička v Gstaadu. Mohla by si předávkovat heroin. Tak se zbavil již tří. Nebo by mohla usnout v posteli se zapálenou cigaretou. Švédský detektiv v hotelu Na levém břehu v Paříži. Anebo byste dal přednost něčemu venku? Mohu zařídit dopravní nehodu, letecké neštěstí nebo zmizení na moři.*

Ale on neřekl ani jedno, neboť měl strach z muže sedícího proti němu. Slyšel o něm až moc příběhů, při nichž běhal mráz po zádech, a měl důvod jim věřit.

Takže řekl jenom tolik: „Ano, pane, dokážu zařídit nehodu. Nikdo se to nikdy nedozví.“ Sotva tato slova dořekl, napadlo ho: *Ví, že to budu vědět já.* Čekal.

Seděli v prvním patře budovy v Kowloonu, měště obehnaném zdí, které v roce 180 postavila skupina Číňanů na obranu před britskými barbary. Zdi byly za druhé světové války strženy, ale zůstaly tam jiné zdi, které obyvatele chránily před vetřelci: gangy hrdlořezů a narkomanů a násilníků potloukajících se po bludišti křivolakých, úzkých uliček a neosvětlených schodišť vedoucích do temnoty. Turisté byli varováni, aby se drželi stranou, a ani policisté by se neodvážili vejít do ulice Tung Tau Tsuen na předměstí. Slyšel rámus z ulice pod oknem a pronikavé a nevázané hlasy obyvatel města hovořících různými jazyky.

Ten muž si ho prohlížel chladnými, skelnými očima. Konečně promluvil. „Výborně. Nechám způsob na vás.“

„Ano, pane. Je oběť tady v Kowloonu?“

„V Londýně. Jmenuje se Catherine. Catherine Alexandrová.“

Jistá teorie říká, že se v přírodě nikdy nic neztratí. Že každý vydaný zvuk, každé vyřčené slovo stále existuje kdesi v prostoru a čase a jednoho dne se dá přivolat zpět.

Kdo by býval před vynalezením rádia uvěřil, že by byl vzduch kolem nás naplněn zvuky hudby a zprávami a hlasy? Jednou budeme moci cestovat zpátky časem a poslouchat Lincolnův projev u Gettysburgu, Shakespearův hlas, kázání na hoře z evangelia sv. Matouše...

Catherine Alexandrová naslouchala hlasům ze své minulosti, ale byly tlumené a útržkovité, takže ji naplňovaly zmatkem...

„Cathy, víš, že jsi velice zvláštní dívka? Cítil jsem to hned v okamžiku, kdy jsem tě zahlédl poprvé...“

„To už je pryč. Chci se rozvést... Miluju někoho jiného...“

„Vím, jak špatně jsem se zachoval... Chtěl bych ti to vynahradit...“

„Pokusil se mě zabít.“

„Kdo se vás pokusil zabít?“

„Můj manžel.“

Hlasy se nevytrácely. Byla to muka. Z její minulosti se stal kaleidoskop obrázků, které e í neustále honily hlavou.

Kláster měl být báječným, klidným útočištěm, ale náhle se stal vězením. *Sem nepatřím. Ale kam vlastně patřím?* Neměla tušení.

V klášteře nebyla zrcadla, ale venku, u zahrady, byla tůňka se zrcadlící hladinou. Catherine se jí pečlivě vyhýbala ze strachu před tím, co by jí mohla odhalit. Avšak tohle ráno k ní zašla, zvolna poklekla a pohlédla dolů. Na hladině se odrážela půvabná, opálená žena s černými vlasy, dokonalými rysy a vážnýma šedýma očima, v nichž se zračila bolest... Ale to byl možná jen optický klam vodní hladiny. Viděla plné rty, jen se usmát, a nos malinko zahnutý nahoru. Krásná žena těsně po třicítce. Ovšem žena bez minulosti a bez budoucnosti. Ztracená žena. *Potřebuji někoho, kdo by mi pomohl,* říkala si Catherine zoufale. *Někoho, s kým bych si mohla popovídat.* Zašla do kanceláře sestry Terezy.

„Sestro...“

„Ano, dítě?“

„Ráda... ráda bych navštívila lékaře. Někoho, kdo by mi pomohl zjistit, kdo jsem.“

Sestra Tereza na ni dlouze hleděla. „Posad' se.“

Catherine se posadila na tvrdou židli za starodávným, odřeným stolem.

Sestra Tereza tiše řekla: „Má drahá, tvým lékařem je Bůh. V pravý čas ti dá najevo, co si přeje, abys věděla. Mimoto, mezi tyto stěny nesmí nikdo zvenku.“

Catherine náhle svitlo v hlavě... Matná vzpomínka na muže, s nímž hovořila v klášterní zahradě. Něco jí podával... Vtom to zmizelo.

„Já sem nepatřím.“

„A kam patříš?“

To byl právě ten problém. „To přesně nevím. Po něčem pátrám. Promiňte, sestro Terezo, ale vím, že to není tady.“

Když se jednou Rizzoli jako obyčejně převlékal v šatně, zaslechl rozhovor mezi Costellem a Lucianem. „Ten kluk je zlatý důl,“ začal Luciano. „Minulej tejden sem na něj vyhrál pět táců.“

„Vsadíš si na něj proti Lou Domenicovi?“

„Na to vem jed. Vsadím na něj deset táců.“

„Jakej je na něj kurs?“

„Deset ku jedný. Ale co na tom? Rizzoli je kanon.“

Tony moc dobře nerozuměl, co ten rozhovor znamená. Proto šel za starším bratrem Ginem a vyprávěl mu ho.

„Ty vole!“ vyhrkl Gino. „Ty maníci na tebe sázej velký prachy.“

„Ale proč? Dyt' nejsem profík.“

Gino chvíli přemýšlel. „Tony, tys nikdy neprohrál ani mač, vid’?“

„Ne.“

„Nejspíš je to tak, že nejdřív sázeli jen tak pro pobavení, malý sázky, a pak, dyž viděli, co v tobě je, začali sázet doopravdy.“

Mladší z bratrů pokrčil rameny. „To je mi ukradený.“

Gino ho uchopil za ruku a vážným hlasem mu to vyvracel: „To by ti vůbec neměl bejt ukradený. Nám voběma. Hele, poslouchej, brácho...“

Zápas s Louem Domenikem se konal v Stillmanově tělocvičně v pátek odpoledne a přišli všichni starší kluci. Frank Costello, Joe Adonis, Albert Anastasia, Lucky Luciano a Meyer Lansky. Rádi sledovali mače těch mladších, ale ještě víc se jim na tom líbilo, že si našli způsob, jak na nich vydělávat.

Domenikovi bylo sedmnáct, o rok víc než Tonymu. Také byl o dvě a půl kila těžší. Ale v technice a instinktu se Tonymu nemohl vyrovnat.

Boxovalo se na pět kol. První vyhrál jasně Tony. Lepší byl i ve druhém. A ve třetím také. Starší kumpáni už počítali peníze.

„Z toho kluka jednou vyroste světovej šampion,“ halekal Luciano. „Kolik na něj vsadil?“

„Deset táců,“ opakoval Costello. „Nejlepší kurz, jakej sem moh dostat, byl patnáct ku jedný. Ten kluk už má dobrou pověst.“

A najednou se stalo něco neočekávaného. V polovině pátého kola Domenic Tonyho knokautoval. Rozhodčí začal odpočítávat... velmi pomalu. Přitom se s obavou díval do kamenných tváří přihlížejících.

„Vstaň, ty srabe jeden,“ ječel Adonis. „Vstaň a bojuj!“

Soudce odpočítával dál, a i když čím dál pomaleji, nakonec přece jen došel až k deseti. Tony stále ležel na podlaze, jako by byl v bezvědomí.

„Ten hajzl. *Jeden šťastnej úder!*“

Chlapi začali sčítat, kolik dohromady prohráli. Bylo to hrozně moc. Gino Tonyho odnesl do jedné ze šaten. Tony měl oči pořád pevně zavřené, strachoval se, aby nezjistili, že je při vědomí, a neprovedli mu něco ošklivého.

Ulevilo se mu, až když byl v bezpečí doma.

„Dokázali jsme to!“ volal jeho bratr. „Víš, kolik prašulí sme vyd’áli? Skoro tisíc doláčů.“

„Já to nechápu. Jak...“

„Pučil sem si vod jejich vlastních lichvářů a vsadil sem na Domenika. Dostal sem kurz patnáct ku jedný. Sme bohatý.“

„A nenaštvo se?“ staral se Tony.

Gino se jenom usmíval. „Nikdy se to nedozvěděj.“

Sotva však druhý den vyšel Tony ze školy, čekala na něj u chodníku dlouhá černá limuzína. Na zadním sedadle si hověl Luciano. Mávl na Tonyho, aby šel k němu. „Nasedni.“

Tony měl srdce až v kalhotách. „Nemůžu, pane Luciano, přišel bych pozdě...“

„Nastup si.“

Tony nasedl. Luciano poručil šoferovi: „Vobjed' blok.“

Díky bohu, že ho nevzali na delší projížďku!

Luciano se obrátil na chlapce. „Tys upad schválně,“ uhodil na něj zpříma.

Rizzoli se začervenal. „Ne, pane. Já...“

„Neser mě. Koliks na tom mači vyd'ál?“

„Nic, pane Luciano. Já...“

„Tak eště jednou. Kolik ti to divadlo vyneslo?“

Tony byl na vážkách. „Tisíc dolarů.“

Luciano se rozesmál. „To je hovno. Ale na... kolik ti vlastně je?“

„Skoro šestnáct.“

„Na šestnáctiletýho kluka to zase není tak špatný. Heled' se, mě a moje kámoše si stál velký prachy.“

„Mrzí mě to. Já...“

„Zapomeň na to. Seš šikovnej kluk. Máš před sebou budoucnost.“

„Děkuju.“

„Hele, Tony, neřeknu vo tom ani slovo, jinak by ti moji kámoši uřízli koule a nacpali by ti je do chřtánu. Ale chci, abys za mnou v pondělí přišel. My dva budeme pracovat spolu.“

Další týden již Tony pracoval u Luciana. Začal jako organizátor sázek a později dostával náročnější úkoly. Byl bystrý a pohotový a zakrátko se vypracoval na Lucianovu pravou ruku.

Tony v jeho organizaci zůstal i po tom, co byl Luciano zatčen, usvědčen a uvězněn.

Rodiny se zabývaly hazardními hrami, lichvou, prostitucí a vůbec vším nezákonným, čím se dalo přijít k penězům. Obchod s narkotiky se všeobecně neschvaloval, ale někteří členové trvali na tom, že se mu budou věnovat, a tak jim Rodiny dost neochotně udělily povolení obchodovat s drogami na vlastní pěst.

Tony tím začal být posedlý. Všiml si, že těm, kdo byli do obchodování s narkotiky zapojeni, chybí organizace. *Všem se zadírá motor. Kdyby vzali rozum do hrsti a napnuli svaly...*

Tehdy se rozhodl.

Hodiny na zdi ukazovaly za minutu dvanáct.

„Dámy a pánové, když toto líčení začínalo, vyzval jsem vás, abyste této ženě pohlédli do očí. Tohle není tvář vražedkyně. To nejsou oči zabijáka.“

Demonides sledoval porotce, jak pozorují obžalovanou. Nikdy nezažil takové otevřené nepřátelství. Porotu měl v kapse.

„Zákony jsou velmi jasné, dámy a pánové. Jak vám sdělí ctihodní soudcové, abyste mohli vynést soudní výrok shledávající obžalovaného vinným, nesmíte mít o jeho vině ani nejmenší pochybnost. Vůbec žádnou.“

Jak tak Chotas hovořil, opět zakašlal a vytáhl z kapsy kapesník, aby si zakryl ústa. Vzápětí popošel ke stolu před lavicí porotců, na němž stála lahvička se sirupem.

„Když si to tak vezmete, žalobce vlastně nedokázal vůbec nic, že? Až na to, že paní Savalasová podala manželovi tuhle lahvičku. Pravda je, že obžaloba nemá vůbec žádný důkaz.“ Hned jak dokončil tuhle větu, rozkašlal se. Mimoděk sáhl po lahvičce s lékem proti kašli, odšrouboval víčko, přiložil lahvičku ke rtům a pořádně si lokl. Všichni v soudní síni zkameněli jako v hypnóze a hrůzou vyjekli.

V soudní síni zavládla vřava.

Předseda soudu poplašeně zvolal: „Pane Chotasi...“

Chotas si dal ještě jeden lok. „Slavný soude, argumenty obžaloby jsou výsměchem spravedlnosti. George Savalas nezemřel rukou této ženy. Obhájce končí obhajobu.“

Vtom hodiny odbily dvanáct. Zřízenec přiběhl k předsedovi soudu a něco mu šeptal.

Předseda uhodil kladívkem do stolu. „Klid! Klid! Líčení se přerušuje. Porota se nyní odebere do ústraní a pokusí se dospět k rozsudku. Soud se znovu sejde ve dvě hodiny.“

Demonides tam stál jako opařený. Někdo musel zaměnit lahvičky! Ale ne, to nešlo. Doličný předmět byl přece neustále střežen. Že by se patolog tak zmýlil? Demonides se dal dl řeči se svým asistentem, a když se rozhlédl po Chotasovi, byl dávno tentam.

Ve dvě hodiny se soud opět sešel. Porotci vešli pomalým krokem a zaujali svá místa. Chotas chyběl.

Ten ničema je mrtev, napadlo Demonidese.

Ještě než se této myšlenky zbavil, stanul Chotas ve dveřích a vypadal naprosto zdravý. Všichni v síni se ohlíželi, aby na něj viděli, jak kráčí na své místo.

Předseda soudu oslovil porotu: „Dámy a pánové, dospěli jste k verdiktu?“

První porotce se postavil: „Ano, ctihodnosti. Uznáváme obžalovanou nevinnou.“

Diváci spontánně aplaudovali.

Na Demonidesovi by se krve nedořezal. *Ten mizera mě už zase vypekl*, říkal si. Podíval se před sebe. Chotas ho pozoroval a křenil se na něj.

Smál se pro sebe, když si vybavil obličej porotců ve chvíli, kdy polykal sirup obsahující smrtící jed. Závěrečnou řeč si pečlivě načasoval tak, aby mu to vyšlo přesně na dvanáctou, kdy se jednání přerušuje. To byl klíčový

moment. Kdyby soudci porušili zvyk a přetáhli přes dvanáctou hodinu... Zachvěl se při pomyslení, co by se bylo stalo.

Nečekaný zádrhel, který přitom nastal, ho málem stál život. Hned jak bylo líčení přerušeno, pospíchal Chotas chodbou a skupina reportérů mu zastoupila cestu.

„Pane Chotasi, jak jste věděl, že ten sirup proti kašli není otrávený...?“

„Můžete nám vysvětlit, jak...?“

„Myslíte si, že lahvičky někdo zaměnil...?“

„Byla Anastasia Savalasová...?“

„Pánové, prosím vás. Musím bohužel vykonat tělesnou potřebu. Rád vaše dotazy zodpovím později.“

Uháněl na pánské toalety na konci chodby. Na dveřích byl nápis MIMO PROVOZ.

Jeden z reportérů mu poradil: „Asi budete muset vyhledat jiný záchod.“

Chotas se zašklebil. „Bohužel to nepočká.“ Vrazil do dveří, vešel a zamkl za sebou.

Uvnitř již byl očekáván. Lékař přiznal: „Už jsem se začínal strachovat. Antimon účinkuje rychle.“ A svému asistentovi pokynul: „Připravte pumpu na výplach žaludku.“

„Ano, pane doktore.“

Lékař se obrátil k Chotasovi. „Položte se na podlahu. Nedá se nic dělat, bude to nepříjemné.“

„Když pomyslím na jinou možnost,“ zasmál se Chotas od ucha k uchu, „určitě mi to nebude vadit.“

Za záchranu života Anastasie Savalasové dostal Chotas honorář milion dolarů - na konto u jedné švýcarské banky. Měl palácový dům v Kolonarai, v krásné vilové čtvrti Atén, vilu na ostrově Kerkyra a byt v Paříži na Avenue Foch.